

**Chương 363: Dinh Thự Gia Tộc Grantz (1) -
Bữa Tiệc Bất Ngờ**
(Số từ: 2375)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:47 PM 21/04/2023

Nhà khách của dinh thự Grantz.

Vừa bước chân vào, tôi không khỏi ngỡ ngàng.

Trước hết, phòng ăn của nhà khách tràn ngập mùi thơm ngon.

Đương nhiên, trên bàn chất đầy vô số món ăn.

Nhưng thức ăn không phải là phần quan trọng.

“Anh đã đến.”

—Ellen.

"....."

—Harriet.

"Ồ, cậu đã đến....."

—Adelia.

"À, ừm... Vậy là cậu đã đến? Reinhardt."

Và cả Cliffman.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Khi tôi không thể hiểu được tình hình, Liana huých cùi chỏ vào người tôi.

"Ý cậu là sao? Bọn tớ thấy cậu đang có tâm trạng kỳ lạ, vì vậy bọn tớ nghĩ rằng mình sẽ làm gì đó cho cậu và quyết định tổ chức một bữa tiệc."

Thức ăn thực sự là thức ăn, nhưng theo đánh giá của những người đeo tạp dề, có vẻ như tất cả họ đều tự nấu các món ăn.

Họ có thể biết tôi đang có tâm trạng kỳ lạ nhưng không hỏi tôi về điều đó.

Vì vậy, họ đã lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc bất ngờ để cố gắng làm tôi vui lên mà không biết phải làm gì khác.

Điều này sẽ không giải quyết được vấn đề của tôi hoặc giảm bớt sự lo lắng của tôi về những thách thức mà tôi đang phải đối mặt.

Càng thấy họ quan tâm như vậy, tôi càng lo sợ cho tương lai.

Điều này là vô ích.

Bây giờ mọi thứ càng tốt đẹp, tôi càng lo sợ về tương lai.

Đây là thứ tôi không cần.

Bởi vì một ngày nào đó, tôi khao khát khoảnh khắc này.

"Ừm... Cậu đang khóc à?"

Giọng run run của Liana phá vỡ sự im lặng, vang vọng khắp phòng ăn.

Đó là một giọng nói hoang mang thực sự, và những người khác đang nhìn tôi chăm chăm, miệng họ há hốc.

"Cậu điên à? Cậu đang nói cái gì vậy? Tớ khóc làm gì?"

"Không, không..... Tên này thực sự khóc sao?"

Liana làm âm lên, dường như đã nhìn thấy điều gì đó không ổn.

Tôi không phải là một đứa trẻ.

Tôi đã qua cái tuổi rơi nước mắt vì những chuyện như thế này.

"Tớ không có khóc!"

Liệu tôi có khóc không?

Chỉ vì họ tổ chức cho tôi một bữa tiệc bất ngờ?

Họ nghĩ tôi bao nhiêu tuổi?

".....Đây."

Ellen đến gần tôi và đưa cho tôi khăn giấy.

Không, tôi không khóc, vậy tại sao tôi cần cái này?

"Anh không khóc, được chứ?"

Tôi không khóc.

Tôi thậm chí còn không biết rằng có thứ gì đó đã lọt ra khỏi mắt mình.

Tôi không biết gì về nó.

"Được, anh không khóc, vậy cầm cái này đi."

Đến cuối cùng.

Tôi nhận khăn giấy mà Ellen đưa cho.

"Chết tiệt mà....."

Bằng cách nào đó.

Tôi cảm thấy thất bại, mặc dù tôi đã không thua.

Và sau đó.

Có một người như vậy.

Người khóc mà không biết tại sao khi người khác khóc.

"Bị nghẹt mũi....."

"Không... Tại sao cậu lại khóc?"

"Ai chứ?..... T-tớ không biết....."

Harriet đột nhiên cũng bắt đầu khóc, khiến Liana chết lặng lần thứ hai.

"Đây."

"Uh, uh-huh..... Hức....."

Ellen cũng đưa khăn giấy cho Harriet.

Tôi không khóc, nhưng cuối cùng Harriet lại khóc. Ít nhất, đó là những gì tôi tin tưởng.

Tất nhiên, mọi người dường như nghĩ khác, nhưng đó không phải là việc của tôi.

Cuối cùng, đó là một bữa tiệc bất ngờ, và một bữa tiệc xa hoa được bày ra. Đương nhiên, nó chỉ lịch sự để ăn những gì được cung cấp.

Đó không phải là bầu không khí nơi các nhạc sĩ chơi nhạc và mọi người nhảy múa như trong một bữa tiệc xã hội.

Rõ ràng là Liana không thích điều đó. Tôi rất khó tưởng tượng cảnh cô ấy mặc váy và khiêu vũ trong một bữa tiệc giao lưu.

Cô ấy sẽ không ngồi khoanh chân và nhìn những người đàn ông đang đến gần để bảo họ biến đi nếu họ không có việc gì với cô ấy sao?

Tất nhiên, tôi không biết nó thực sự sẽ như thế nào.

Có rất nhiều thức ăn đã chuẩn bị sẵn.

Tôi đã biết Ellen nấu ăn ngon, nhưng thật ngạc nhiên là Harriet, Adelia và thậm chí cả Cliffman cũng nấu ăn.

"...Cậu có bị kéo vào chuyện này không?"

"...Họ nói rằng họ cần thêm sự giúp đỡ."

Rõ ràng, Liana đã lôi kéo Cliffman vào chuyện này. Có phải anh ta đã trở thành nô lệ độc quyền của Liana?

Nếu đó là một phần thưởng và cậu ấy thích nó, thì đó là một chuyện, nhưng nếu cậu ấy thực sự làm điều này trái với ý muốn của mình, thì đây chẳng phải là một thứ giống như bạo lực học đường sao?

KHÔNG.

Tại thời điểm này, gọi đó là bạo lực học đường thật buồn cười.

Điều tôi tò mò là ai đã làm cái gì.

*Nhăm nhăm nhăm

Ellen đang bận ăn bất cứ thứ gì trước mặt cô ấy nên tôi không thể biết được.

*Eek!

Tài nấu nướng của Harriet rất dễ nhận ra. Cô ấy lén lút xem tôi định ăn gì, và khi tôi với lấy thứ gì đó, cô ấy nhìn tôi với vẻ háo hức chờ đợi.

Nhưng nó khá kỳ lạ.

Mì ống kem trước mặt tôi.

Xét theo hành vi của cô ấy, rõ ràng là Harriet đã thành công.

Tuy nhiên, thành thật mà nói.

Vào thời điểm này, một nhân vật như Harriet chắc chắn sẽ tệ trong việc nấu ăn, phải không?

Nó trông ổn, nhưng tôi cảm thấy như nó phải có một chút thay đổi nào đó, giống như đường được thêm vào thay vì muối.

Cuối cùng, tôi nhắm mắt và cắn một miếng, biết rằng mình sẽ làm cô ấy thất vọng nếu không làm vậy.

“Thế nào? Thế nào?”

Harriet lo lắng hỏi ngay khi tôi bắt đầu ăn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao nó lại rất ngon?

Đó không phải là một món ngon khó tin, nhưng khi xem xét Harriet đã làm nó, nó thậm chí còn ngon hơn do cảm giác mới lạ.

"...Tại sao nó lại ngon?"

Trước lời nói của tôi, Harriet nhú mào.

"Ý anh là sao? Nếu nó ngon, thì nó ngon. 'Tại sao nó ngon' là ý gì?"

"Không có, em biết nấu ăn sao?"

"Em chỉ làm theo công thức trong sách dạy nấu ăn?"

Ah.

Vì vậy, cô ấy nói rằng nếu cô ấy chỉ làm theo đúng công thức, thì không đời nào nó có mùi vị tệ được. Cô đã tiếp cận nấu ăn như một sinh viên hàng đầu. Giờ nghĩ lại, Harriet gần như không thể nấu ăn dở được.

Tuy nhiên, thật ấn tượng khi cô ấy có thể làm tốt điều này trong lần thử đầu tiên. Có phải cô ấy có một số loại tài năng tuyệt vời để nấu ăn?

Tôi có thể nói bởi sự đa dạng của các món ăn.

Những món ngon đều do Ellen làm.

Những cái tốt hầu hết do Harriet làm.

"....."

"....."

Có một số món ăn rất tệ.

"Chà, đây là lần đầu tiên của tớ... Bởi vì đây là lần đầu tiên nên..."

"Không, nếu là lần đầu tiên của cậu, điều này thực sự bình thường hơn. Đừng coi đó là lỗi của mình." Đối với việc nấu ăn của Adelia... Chà, đây là lần đầu tiên cô ấy nấu ăn, vì vậy điều này có thể đoán trước được. Harriet, người cũng làm việc đó lần đầu tiên, là người kỳ lạ.

Cliffman dường như đã phụ trách nhiều công việc khác nhau, bắt đầu từ việc chuẩn bị nguyên liệu. Cuối cùng, bữa ăn thịnh soạn cũng kết thúc.

"Dù sao cũng cảm ơn mọi người."

Tôi thành thật bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với việc mọi người đã cùng nhau làm điều này cho một người đang cảm thấy thất vọng như tôi.

Bữa tiệc không kết thúc ở đó. Vì chúng tôi đến thăm dinh thự Grantz nên chúng tôi được yêu cầu ở lại qua đêm vì có rất nhiều phòng trống. Tất cả chúng tôi đều gật đầu đồng ý.

Tôi có nhiều thời gian, vì tôi không đặc biệt bận rộn vào ngày hôm sau.

Mặc dù nó là một tòa nhà phụ, không phải tòa nhà chính, nhưng nó vẫn ngang bằng với một dinh thự trung bình.

Ý định của Liana rất rõ ràng.

Cô ấy rõ ràng đã lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc uống rượu với mọi người hôm nay. Vẫn chưa đến lúc, vì vẫn còn ban ngày và có những người hầu xung quanh, nhưng cô ấy chắc chắn đang chờ đợi thời cơ thích hợp.

Đưa chúng tôi đến khu nhà phụ chắc chắn cũng là để tránh sự dòm ngó của những người hầu và người nhà trong tòa nhà chính.

Tất nhiên, một bữa tiệc rượu như vậy sẽ không diễn ra cho đến tối.

"Tuy nhiên, bây giờ là kỳ nghỉ đông, và tớ muốn đi đâu đó."

Liana, nằm gục đầu vào lòng Cliffman, lẩm bẩm khi cắt móng tay.

Cliffman bị đóng băng tại chỗ, không thể di chuyển.

Nhìn thoáng qua, lẽ ra nó phải trông thật ngọt ngào và hồi hộp.

Nhưng Liana dường như chỉ coi anh như một cái gối.

"Này cậu."

"Ừ, ừ, ừ..."

Cliffman, với khuôn mặt đỏ bừng, lắp bắp khi Liana ngược nhìn anh.

"Có nơi nào cậu muốn đi không?"

"Tôi tôi tôi sao?!"

"Tôi đang hỏi cậu biết không? Bộ tôi hỏi người khác à?"

"C-chuyện đó, đó là..."

"...Sao cậu lại bối rối thế?"

Liana ngược nhìn Cliffman và cười khúc khích.

"À, cậu có nghe là 'chúng ta đi thôi' không?"

"Không, không?! Không. K-không. Không?"

"Cậu hư quá. Sao, cậu muốn hẹn hò với tôi à? Hả?"

"Không, không! Không! Tôi nói không!"

"Cái gì? Không? Bây giờ không muốn sao?"

"À, không, không phải..."

"Cậu muốn? Cậu muốn đi ra ngoài chỉ có hai chúng ta?"

"Làm ơn, tha cho tôi... Tôi, tôi sai rồi..."

Trước sự đầu hàng với khuôn mặt nhợt nhạt của Cliffman, Liana cười sảng khoái, và Harriet sững sờ nhìn cô chăm chăm. Harriet vỗ vai tôi và thì thầm nhẹ nhàng.

"Liana đôi khi... anh biết đấy..."

"Độc ác."

Nghe tôi nói, mắt Harriet mở to.

Cô ấy dường như muốn không đồng ý nhưng không thể tìm thấy từ nào, điều đó có nghĩa là cô ấy rất đồng ý.

Adelia, với khuôn mặt đỏ bừng, thậm chí không thể chịu nổi khi nhìn vào cảnh tượng đó.

*Nhăm nhăm nhăm

Ellen chỉ tiếp tục nhai bánh hạnh nhân mà không hề thấy phiền.

Bất chấp việc cô ấy trêu chọc Cliffman, Liana dường như thực sự muốn đi đâu đó trước khi kỳ nghỉ đông kết thúc.

Vì vậy, đột nhiên, một cuộc thảo luận về việc đi đâu trong kỳ nghỉ đông diễn ra sau đó.

Khi cuộc trò chuyện diễn ra, điều thú vị là Cliffman, người mắc chứng sợ con người, là người có nhiều phản ứng nhất. Hầu hết bọn họ đều nói lấp, nhưng anh ấy là người nói nhiều thứ hai sau Liana.

Trong câu chuyện, tôi thực sự không chắc liệu mình có thể theo kịp họ hay không, vì vậy tôi đã đi ra ngoài. Với lý do đi dạo.

Rõ ràng, vì chúng tôi là khách và sự hiện diện của chúng tôi đã được báo cáo với Công tước Grantz, nên chúng tôi được tự do dạo chơi.

Nhưng.

Có phải tôi đã đi quá xa?

Khi đến thăm nhà của một người bạn, không phải là lịch sự để chào hỏi cha mẹ sao?

Chơi đùa mà không nói lời nào – đó có phải là bằng chứng cho thấy tôi vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi lối suy nghĩ của Nho gia?

Mặc dù hơi khó xử nhưng tôi đã không chủ động chào hỏi Công tước Grantz. Đó sẽ là một điều vô lý để làm.

Tôi lang thang quanh khu vườn của ngôi biệt thự gần khu nhà phụ.

Không có hoa vì đang là mùa đông, nhưng khu vườn được chăm sóc cẩn thận với những hàng rào cây bụi được cắt tỉa gọn gàng.

Việc có được một dinh thự quy mô như thế này trong Thủ đô Đế quốc là minh chứng cho sức mạnh tài chính và chính trị của gia tộc Grantz.

Ủng hộ một đứa con gái tiêu tiền như nước như Liana là một bằng chứng nữa.

Nghĩ về điều đó, hầu hết sinh viên lớp chúng tôi có xuất thân quyền lực đều được tập trung vào Class A.

—Bertus de Gradias.

—Liana de Grantz.

—Harriet de Saint-Owan.

—Heinrich von Schwartz.

Tất nhiên, Erich cũng là một quý tộc, nhưng không quyền lực và có ảnh hưởng như những người khác.

Mặt khác, trong Class B, ngoại trừ Charlotte, chỉ có Anna de Gerna xuất thân quý tộc. Mặc dù gia đình cô gần với dòng dõi pháp sư như Harriet hơn là giới quý tộc truyền thống.

Dù sao.

Sau khi lang thang khắp nơi, tôi đến dinh thự Grantz.

Khi tôi đi dạo qua khu vườn mùa đông.

Tôi đã gặp một người mà tôi không ngờ tới ở một nơi như thế này.

Qua cổng chính của dinh thự, người đó đi cùng với một người hầu, bước vào.

"Ừm."

"...Ah."

"Reinhardt, tôi không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Người đàn ông trung niên hơi bối rối chào tôi.

"À... Cũng lâu rồi."

Trong tình huống này, ở nơi này.

Tại sao ông ở đây?

Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Hội trưởng thương hội.

Đó là Owen de Gethmora.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading